

V sredo, dne 9. marca 1910

ob osmi uri zvečer

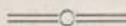
v veliki dvorani hotela „Union“

KONCERT

pod vodstvom koncertnega vodje gosp. M. Hubada.

Sodelujejo: g. **Julij Betteto**, c. kr. dvorni operni pevec (bas); g. **Ivan Levar**, gojenec c. kr. akademije za glasbo in predstavljajočo umetnost (bariton); gdč. **Vida Prelesnikova**, pianistinja in učiteljica »Glasbene Matice« (klavir); **pevski zbor »Glasbene Matice«**; orkester »Slovenske Filharmonije«, pomnožen po nekterih učiteljih in gojencih »Glasbene Matice«.

VZPORED:

1. *P. Hugolin Sattner*: **Naš narodni dom**. Mešan zbor z baritonskim samospévom.
2. a) *R. Wagner*: **Wolframova pesem** iz opere »Tannhäuser« (II. akt).
b) *G. Verdi*: **Arija Renatova** iz opere »Ples mask«.
c) *R. Leoncavallo*: **Prolog** iz opere »Glumači«. Poje g. Ivan Levar.
3. a) *Emil Adamič*: **Zapuščena**.
b) *Fran Kimovec*: **Izgubljeni cvet**. } Mešana zbor.
4. *J. Brahms*: **Štirje resni spevi**.
a) „Kajti človek živali je enak . . .“ (Pridigar, pogl. 3.)
b) „Obrnem se in vgleдам jih skupaj.“ (Isto, pogl. 4.)
c) „O smrt, kak grenka si ti!“ (Jezus Sirah, pogl. 41.)
č) „Če bi govoril vam z jezikom angelskim . . .“ (Sv. Pavel Korinčanom, pogl. 13.) Poje g. Julij Betteto.
5. *P. Hugolin Sattner*: **Jeftejeva prisega**. Za mešan zbor, soli in orkester.
6. a) *Davorin Jenko*: **Vabilo**.
b) *Emil Adamič*: **Scherzando**. } Moška zbor.
7. *Dr. Anton Schwab*: **Dobro jutro**. Mešan zbor. Plesni koncertni valček s spremljevanjem klavirja.

NB. Pevski zbor izvaja izključno najnovejše slovenske izvirne, še nikjer izvajane koncertne točke.

Začetek točno ob osmih zvečer.

CENE PROSTOROM: Sedeži po 5, 4, 3 in 2 kroni, stojišča po K 1'60, za dijake po 60 h, se dobivajo pri gospej Češarkovi v Šelenburgovi ulici. Besedilo brezplačno istotam.

Besedilo.

1. Naš narodni dom.

Naš sveti dom bil strti je v prah,
vsi kamni razmetani;
oh, raslo trnje, rasel mah
po groblji je teptani.
Plah lazil preko razvalin
je tujcem rob domači sin
in lil solze je vroče,
solze v nebo vpijoče.
Zdaj solze stran!
Orodje v dlan!
Dom znova vstati mora,
da bo za vse prostora,
jo dom krasan, tako prostran,
za brate naše rodne vse,
zapadne in pa vzhodne vse,
od severa in juga,
to krasna bo zadruga!
Oj dom krasan, tako prostran!
Dovolj nam kamnov je pobral
sovrag za svoje hrame,
odslej pa z naših svetih tal
ne enega ne vzame.
Naš kamen slednji nam je svet
in čuval bo Slovan ga vnet.
Naš dom naj z njim se viša,
ne vragov naših hiša!
Pač bo zagnal sovražnik hrum;
a kaj nam srd sovraga!
Razum naš, bratje, in pogum

sovrage vse premaga.
Orodje v desni, v levi meč,
svoj dom gradimo se boreč,
napadnik mora pasti
naš sveti dom pa vzrasti!
Ne bo nas več tujčin teptal,
ne tlačil več krvavo;
naš rod bo tu gospodoval,
naš jezik, naše pravo!
Pod streho našo tuji rod
naj gost nam bo, a ne gospod,
mi tu smo gospodarji
in Bog in naši carji!
Dom skupno bo ognjišče nam
in skupno delališče,
on skupen bo nam božji hram
in skupno bo branišče!
Le vkup, le vkup kamnarji zdaj,
na delo vsi zidarji zdaj,
ime si poslavite,
dom skupni nam zgradite!
Učakal rad bi srečni dan,
dan našega združenja,
bi zrl, kako en krov prostran
čez dom se ves razpenja.
Naš prapor bi na krov pripel,
dom blagoslovil bi vesel:
Bog živi vse Slovane
pod streho hiše ene!

Simon Gregorčič.

2. a) Wolframova pesem iz opere „Tannhäuser“

(II. akt).

Če zrem okrog po družbi plemeniti,
v pogledu tem mi srce vzradosti:
junaki sami, rodni, zmagoviti,
ponosnih hrastov gozd njih moč se zdi.
In ljubke gledam tu krepostne žene,
najlepših cvetov prevonjavi kras.
V pogledu tem oči so opojene,
v milobi toliki mi molčne glas.
Oko se vzpne do ene zvezd plamtečih
v neba višavah, ki jemljo mi vid.
In zbira duh se iz daljav temnečih
v molitev tiho svetstvo počastit.
In glej, prikaže se mi vir studeni
in duh moj zre s strmečim čudom vanj;
iz njega pije slad neizrečeni,
ki okrepečava je nebeška zanj.
In nikdar ne bi htel ta vir kaliti,
dotakniti se ga s pogumom zlim;
v češčenju bi raje se htel učiti,
rad daroval bi srca zadnjo kri!
Gospoda, s to besedo razodevam,
kako ljubezen čisto jaz umevam.

○ ○ ○

b) Arija Renatova iz opere „Ples mask“.

Bil si ti, ki oskrnil si dušo to,
slast in ponos mi duše udane!
Žil sem zate, toda kleti zločin
je tvoj zdaj ostrupil
vesoljni mi svet!
Izdajalec!
Prav takisto te plača
tvoj prijatelj najboljši,
izdajalec pa bodi proklet!
O sladkosti minute,
Spomini na objeme,
na blaženo dobo,
ko Amelija je čista, krasna tako
mi v naročju sanjala ljubeč!
Vse končano:
sovráštvu le, smrti še žijem,
ljubezni, ljubezni ni več.
O sladkosti minute,
oj, ljubezni slast in čar!

○ ○ ○

3. a) Zapuščena.

Ah, vi lesi, temni vi lesi,
Miletinski lesi!
Ah, čemu vi zelenite
v zimi kakor v letu?
Rada jaz bi ne jokala,
ne žalila srca.
Ah, povejte, ljudje božji,
kdo bi se ne jokal?
Kje moj oček,
oček mili?

Zagreben je v jami.
Kje je mati,
dobra mati?
Travca po njej raste.
Nimam brata,
nimam sestre,
ljubega so vzeli.
Ah, vi lesi, temni vi lesi,
Miletinski lesi!

Iz kraljedvorskega rokopisa; *Fr. Levstik.*

□ □ □

b) Izgubljeni cvet.

Sinoči je pela
ko slavček ljubo,
zakaj pa je danes
rosnó nje okó?

Sinoči cvetoča,
rudeča ko kri,
zakaj pa jej danes
obrazek bleđi?

Imela je vrtec,
oj vrtec krasan,
ko davi je vstala,
bil cvet je obrán.

Oh, cvetje je rahlo,
čez noč se ospè;
a žal je še meni
po njem, o dekle!

Tja doli po polji
pa stopa nekdó,
on cvet je potrgal,
zdaj — uka glasno!

Simon Gregorčič.

□ □ □

4. Štirje resni spevi.

a)

Kajti človek živali je enak;
Kot ona umre še on!
Življenska moč obema je ista
nič več nima človek kot žival;
zakaj prav vse je puhlo!
Vodi pot vse na isti kraj,
vse na svetu je iz prahu
in se vrača spet v prah.
Kdó ve, ako duh človekov kvišku splava,
in nasprotno živalski dih navzdol
v zemlje globino?

Torej pravim vam, da najbolje je,
Če človek radosten svojega dela;
to delež je njegov!
Kdo ga hoče razsvetliti,
da bo videl,
kaj za njim se dogodi?

b)

Obrnem se in ogledam jih skupaj,
ki vsi trpe krivico pod solncem.
In glej, videl sem solze tistih,
ki so trpeli krivico brez tolažbe,
in — ki so krivico prizadeli —
so presilni in so bili brez vse tolažbe.
Tedaj sem hvalil mrtve,
ki so umrli davno bolj kakor nje,
ki žive in je njih last življenje.
In koGAR ni še, je bolji kot obadva
in ne vidi onega zla,
kako se pod solncem godi.

c)

O smrt, o smrt, kak grenka si ti,
ko se človek spomni na te,
ki dobri dnevi ga rede
in živi brezskrbne čase
in ki mu prav je v razmerah lepih
in bi še jedel rad!
O smrt, o smrt, kak grenka si ti!
O smrt, kako ustrežeš ti revežu,
ki je slab in v letih,
ki more ga zle skrbi
in ne čaka dobrote dni prihajajočih več.
O smrt, kako ustrežeš ti!

č)

Če bi govoril vam z jezikom angelskim,
ljubezni pa bi ne imel,
bi ruda doneča bil
ali pa zveneči zvonec.
In prorok mogočen da sem,
da znam neba skrivnosti vse
in vsa razodenja in
da imam vso vero takšno,
da prestavljal bi gore,
a v srcu ljubezni ni,
ne bil bi takrat jaz nič.
Če dam imetje svoje vse ubogim bratom,
in dam telo si z ognjem žgati,
a v srcu ljubezni ni,
mi vse nič ne koristi.

Gledamo sedaj vsi skoz zrcalo
 v besedi temno-zvočni,
 ali enkrat pa od obličja do obličja.
 Zdaj spoznavam vse trgoma,
 tedaj pa vse bom spoznaval
 kakor sem sedaj jaz spoznan!
 Zdaj pa ostani vera, up, ljubezen,
 te vse tri!
 Ali ljubezen je največja nad vsemi tremi.

5. Jeftejeva prisega.

Na boj na divje Amonite,
 sovražnike rodu srdite,
 je Jefte hrabro četo zbral;
 na meji, glej, sovražnih tal
 kleči glavár na travi rôsni,
 da zmago bi mu Večni dal
 v usodni vojski, smrtonôsni:
 „O čuj me, bojnih trum gospod,
 usliši mojo ti molitev,
 otmi, otmi svoj sveti rod!
 Ti vódi ga v zmagalno bitev,
 dodeli srečno mu vrnitev, —
 in — to prisezam! — prvo stvar,
 ki po dobljeni slavni zmagi
 me sreča na domačem pragi,
 zakoljem tebi v žgalni dar,
 usode vojskne gospodar!“
 Tako priseza godja trum,
 glavarja čuje hrabra četa,
 in srca, vže popreje vneta,
 navdihne nevkročen pogúm.
 Kadár se v góri vtrga plaz,
 kedó-li mu zastavi gaz?
 Ko tenke bilke trdni hrasti
 se morajo ukloniti, pasti!
 A stokrat huje od plazóv
 se Jefte s četo zadrvi
 na vrste Amonskih sinóv.
 Kako so tam kovála jekla,
 kako je kri v potocih tekla,
 na črna tla junaška kri!
 Kot za žanjico žita snopi
 leže po tleh vojakov tropi,
 požela jih je srepa smrt, —
 sovražnik je pobit in strt,
 in zmagovit na tla domača
 se Jefte s hrabro četo vrača.

Oj, to ti je ponôsen god
 za te, o Jefte, in tvoj rod!
 Slavi te Izrael vesél,
 ker sveti dom si mu otél:
 do meje ti naproti vreje,
 in vrsta venčanih devic
 na cesto trosi ti cvetic,
 nastilja palmove ti veje!
 In poti, polja in vasi
 povsodi mrgolé ljudi:
 visoki, nizki, stari, mladi
 zmagalca videli bi radi,
 ki trume je sovražne zmel.
 Izmej ljudi na mlado rame
 tu mati malo dete vzame:
 „Glej, on je Izrael otél!“
 In starček od veselja plaka
 Gledaje slavnega junaka,
 in sto in sto glasóv grmi:
 „Rešitelj Jefte naj živi!“ —
 Vže sveti se domači krov,
 zidovje se beli naproti,
 in zdaj v mogočni prelepoti
 pred njim stoji ves dom njegov.
 In, glej, mladenek cveten zbor
 slavilno pesem prepevaje,
 srebrne strune prebiraje,
 privre čez prag na beli dvor;
 pred njimi pa v obleki snežni
 v naróčaj Jefteju hiti,
 kot na perotih, angel nežni,
 otrok njegov, edina hči!
 A Jefte, glej, je mrtvobled,
 iz lic je proč življenja sléd —
 ne kroži se očetu róka
 v objem prizrčnega otroka.
 Junak, ki groze ne pozná

kaj zdaj, ko listje trepeta?
„Oh, nepremišljena prisega!“
Obupno oča zaječi,
da grozno se razlega,
da mráz pretresa vsem kosti.
„Joj, ti nesrečni ótrok moj,
še bolj nesrečen oča tvoj,
ki kriv brezmejnega je zlega!
Umreti moraš, hči, umreti
v življenja polnem cveti:
prisegel sem, da prva stvar,
ki po dobljéni slavni zmági

me sreča na domačem pragi,
Bogu bo dana na oltár;
in tebe, oj otrók predragi,
nebo izbralo si je v dar!
Veliko terjaš, o nebó,
veliko terjaš od očeta!
Odpusti dete mi ljúbó,
zgoditi mora se tako:
prisega grozna je — pa sveta!“
In izvrši prisego oče,
in pade dékelece mladó,
a oče in ves narod jóče!

□ □ □

Simon Gregorčič.

6. a) Vabilo.

Ljubica pojd' z menoj!
lepa je noč nocoj,
bova svatvala,
ljubica, pojd' z menoj!
Luna naj bode mi
priča molčeča,

k plesu naj gode mi
voda šumeča,
zvezde pa zlate
pridejo v svate.
Ljubica, pojd' z menoj,
nič se nikar ne boj!

○ ○ ○

Simon Jenko.

b) Scherzando.

Jaz sem devete dežele kralj!
V moji državi ni vrha ne tal.
Ti pa si moja kraljičica,
zlata mi rajska ptičica.
Meni, kralju, boš zvest harlekin,
lahka pozabnost, jeklen spomin.

Z zvezdami zlatimi plesala boš,
solnce in luno česala boš.
Spančkala, sančkala boš z menoj
in obraz poljubljala moj.
Če pa poljubov dovolj mi ne bo,
dam ti z mezincem po petah jih sto!

○ ○ ○

Rudolf Maister.

7. Dobro jutro!

Zarja spava za gorami,
drobne ptičke jo bude:
daj, predrami se, predrami
in osveti nam polje!
Cvetke nas poslale pote
daleč s temnih so poljan,
čakajo tako željno te,
da privedeš beli dan.
V nočni temi že si liste
nežne razklenile so,

z biseri jih rose čiste
lepo okrasile so.
Odpre zarja lahna vrata
svetlí žarki venkaj vró,
ljuje se svetloba zlata
čez nebo in čez zemljo.
„Dobro jutro, cvetke moje!“
zarja jim v pozdrav hiti
„dobro jutro, dobro jutro!“
njej zveni od vseh strani.

○ ○ ○

Oton Zupančič.

Nekaj opomb k zborovim točkam.

Matični koncert letošnje sezone prinaša najnovejše in najboljše izvirne slovenske skladbe. Ako je dosedaj Matica segala večkrat po klasičnih inozemskih, svetovnih skladbah, šteje si sedaj v sveto dolžnost, da pokáže slovenskemu svetu, na kateri stopnji je danes slovenska glasbena produkcija in reprodukcija in kateri višek smo Slovenci dosegli v glasbeni stroki. Izvirna glasbena literatura se je v novejšem času zelo namnožila in se vspela do višje glasbene naobraženosti v idejah in tehniki. Skladbe so prebolele malenkostni provincijalizem ter se dvignile do svetovne koncertne vrednosti. Pri Gregorčičevi slavnosti se je odločno pokazalo višje stremenje in v tem duhu se deluje sedaj. V zadnjih letih se je zateklo v Glasbeni Matici toliko izvirnih, prav dobrih, novih skladb domačih umetnikov, da je to jako vesel pojav na glasbenem polju. Prijetna naloga Glasbene Matice bude ta, da obelodani vse te skladbe in jih polagoma izvaja. Dne 9. marca se bodo izvajale sledeče skladbe:

1. P. H. Slatner, „*Naš narodni dom*“ ali „*Zedinjena Slovenija*“. Skladatelj, župni upravitelj v Ljubljani in dirigent frančiškanskega cerkvenega zbora, je znan po svojih cerkvenih in svetnih skladbah. Pri Gregorčičevi slavnosti se je izvajala njegova skladba „O nevihti“ z največjim vspedom. „Zedinjena Slovenija“ stoji na isti koncertni višini, je samostojen, široko razpleten, vznesen zbor a capella, poln energije, navdušenja in miline in zahteva veliko izobraženost zbora. Gregorčičeve navdušene besede o našem narodnem domu so kongenijalno izražene v glasbenem oziru. Duhovita in veličastna skladba se pridružuje onim najboljšim slovenskim koncertnim skladbam, ki imajo vrednost tudi v svetovni glasbeni literaturi.

3. a) Emil Adamič, „*Zapuščena*“. Skladatelj učitelj, sedaj v Trstu na Ciril-Methodovi šoli, je eden najplodovitejših in razboritih skladateljev. Mnogo njegovih skladb so prinesli „Novi akordi“, mnogo jih ima Glasbena Matica, ktere deloma izda o Velikinoči v zbirki 20 moških in mešanih zborov, deloma pridejo pozneje na vrsto. „Zapuščena“ je jako lep, izviren, čutapolen zbor, v katerem se izraža na pretresujoč način tožba zapuščene, ki je izgubila očeta, mater, brata, sestro in ljubega. Besede je sestavil iz Kraljedvorskega rokopisa Fr. Levstek.

b) Fran Kimovec, „*Izgnubljeni cvet*“. Skladatelj je bil prefekt v Alojznici, sedaj je v Rimu kapelan v Animi in študira na univerzi. Mnogo skladb imamo na to Gregorčičevo besedilo, a nobena ga ne izraža tako poetično, kot Kimovecva. Je pa skladba jako težka radi kromatike in le najboljši zbori, ki imajo potrebno pridnost, razumnost in zmogljivost, ji bodo kos. Skladba, dobro deklamirana, more narediti izboren vtis. Posebna vrlina skladbe je ta, da pojedini glasovi postopajo samostojno v izrazu in melodiki.

5. P. H. Sattner, „*Jeftejeva prisega*“, je skladateljjevo največje delo, zloženo za mešan zbor, soli, zlasti bas-solo, in velik orkester, in traja nekako 25 minut. Ta skladba je najveselejši pojav v naši sedajni glasbeni dobi. Slovenci dosedaj nismo imeli na razpolago mnogo velikih, globoko zamišljenih, koncertnih skladb, lahko jih štejemo na prste. Prvi poskus je bil K. Mašekov „Kdo je mar“, potem Ipavčev „Kdo je mar“, na to skladbe: Foersterjev „Vo-dnikov venec“, Foersterjeva „Domovini“, Lajovic-eva „Gozdna samota“, Foersterjevi „Turki na Slevici“; kot sedma se jim pridružuje „Jeftejeva prisega“, ki na čudovito občuten in globoko zamišljen način izraža vso lepoto in tragično vsebino krasne Gregorčičeve balade. — Skladba ima 7 delov. V prvem delu izraža orkester bojevito razpoloženje Izraelcev za vojsko zoper divje Amonite,

vmes vstopi zbor. — V drugi točki nastopi godalski kvartet in vpelje Jeftejevo molitev, bas-solo, ki je jako srčna in postaja silno izrazita v prisegi, ki jo stori Jefte, da hoče prvo stvar, ki mu vrnivšemu se iz srečnega boja, pride naproti na domačem pragu, žrtvovati Bogu v dar. — Tretji del, alt-recitativ, vpeljuje bojeviti nastop Izraelcev, ki z Jeftejem na čelu planejo nad sovražnike, kakor se v gori vtrga plaz in vse polomi, kar mu pride na pot. — Četrta točka slika boj v energični fugi, v kateri se skoraj čujejo udarci težkih mečev, ki padajo na sovražnikove glave, kakor kovač s težkim kladivom kuje jeklo. Proti koncu fuge se silno razvije moč zbora in orkestra in doseže višek pri besedah: Oj, to ti je ponosen god za te, o Jefte, in tvoj rod! — Peti del je veličasten slavospev zmagovalcu Jefteju; pričinja ga moški zbor, čigar pojedine stavke organično veže orkester. Jako lepo in navdušeno je slikana scena: „In vrsta venčanih devic, na cesto trosi ti cvetic. . . .“ Ves Izrael hiti zmagovalcu naproti in ga opeva. Ko je moški zbor dospel do najsilnejšega izraza, prevzame vlogo orkester, snuje naprej glavno misel, jo razprede na čudovito srčen način in vodi k vmesni sceni, v kateri ljubki alt-solo kaže detetu v naročji zmagovalca, češ, „ta je Izrael otel“. Bas-solo slika novo sceno: „In starček od veselja plaka, gledaje slavnega junaka.“ Ves zbor se pridruži in v alternativni navzgori sekvenci kliče: „Rešitelj Jefte naj živi!“ — Šesti del: alt-recitativ, na to zbor mladenec, četverglasni damski zbor v živem ritmu, ki ga umetno obigrava orkester in ki ga ljubko slika scena: „Mladenec cveten zbor, slavnilo pesem prepeva, srebrne strune prebira, privre čez prag na beli dvor“. Naenkrat iz množine mladenk „v naročaj Jefteju hiti, kot na perotih angel nežni, otrok njegov, edina hči“, ki ne pozna grozovite očetove prisege, in to v otroški ljubezni izvršeno dejstvo tvori tragiko cele balade, vrhunec slavlja se umakne višku žalosti. Glasba spremeni značaj, Jefte postane smrtnobled. Turobno se oglasi moški zbor, kakor da poje nagrobnico Jeftejevi sreči in junak, „ki groze ne pozna, kaj zdaj, ko listje trepeta?“ „Oh, nepremišljena prisega!“ . . . — zajeci junak v groznem srčnem bolu, razodene storjeno prisego, „da prvo stvar, ki po dobljeni slavi zmagi, ga sreča na domačem pragu, Bogu bo dana na oltar. In tebe, oj otrok predragi, nebo izbralo si je v dar!“ Milo prosi otroka odpuščanja, a zgoditi mora se tako, prisega grozna je — pa sveta. Ta krasen in pretresljiv solospjev globoko gane vsako sprejemljivo srce. — Komaj je Jefte izgovoril zadnje besede, se čujejo v godalih orkestra, rekel bi, vtripi njegovega srca, stoječ pred groznim položajem, da mora darovati lastnega otroka, in to žrtev izraža orkester v stiliziranem smislu na klasičen način. Zbor završi zadnji stavek v pretrganih harmonijah: „In izvrši prisego oče“; ženski glasovi pa v eteričnem pianissimo naznanjajo, da je padlo dekelce mladó in splavalo v rajske višine. Orkester ponavlja iz prvega stavka motiv, a pomirljivo, vdano. Estetično, poveljevalno sklene zbor lepo delo z besedami: „A oče in ves narod joče!“ Skladba je najboljše in največje izvirno slovensko glasbeno delo zloženo za mešan zbor, soliste in orkester, najvišji od Slovencev v koncertni literaturi doseženi glasbeni umotvor splošne svetovne glasbene vrednosti, čast in ponos Slovincem!

6. a) Dav. Jenko. „Vabilo“. Nestor slovenskih skladateljev, bivši kapelnik v Belgrajskem gledišču, sedaj v pokoju živeč v Ljubljani, častni član Glasbene Matice, je lani izdal 18 slovenskih pesmi, med njimi „Vabilo“, ki se je sicer že pela v Belgradu in nekaterih hrovaških mestih, pri nas pa je še nepoznana. Moški zbor „Vabilo“ ima nekaj karakterističnega, nenavadnega, subtilno finega v sebi; fina, idealizirana pesem, polna blage poezije bo vsikdar dopadala, samo da se lepo predava.

b) **E. Adamič**, *Scherzando*, je eden izmed najbolj originalnih slovenskih zborov moderne dobe, poln humorja; predavanje je resno, vsebina smešna in originalno izražena, modro se drži, a smešnico pove; vsa komika je v kontrastu. Je pa kratka skladba ena najtežjih, kar jih imamo, ker je skladatelj v svojih postopih in zahtevah do moškega zbora naravnost predrzen. Bila sreča v izvajanju mila!

7. Dr. Anton Schwab, zdravnik v Celju, je bil več let pevovodja Celjskega pevskega društva; nastopi s svojo najnovejšo skladbo „Dobro jutro“, ki je zamišljena kot ljubeznjiv ples ali koncerten valček, jako ljubek, fin, brez velikih pretenzij in globin, a tem prijazniših lic. Tacih skladb smo Slovenci dosedaj zelo pogrešali.

Za sedaj pridejo na vrsto te točke, pozneje Foerster, Dev, Aljaž. Hudovernik, Premrl, Michl in drugi.

